

[Kelm-Hansen]

intensivere samarbejdet omkring den faglige uddannelse i udviklingslandene. Det er vi enige i, ganske enkelt fordi det vil betyde en styrkelse af projekternes udviklingseffekt. Der er dog en enkelt side af den faglige uddannelse, som er nævnt i betænkningen, men som ikke er kommet med i ministerens redegørelse, og som jeg derfor vil fremdrage. Det drejer sig om det fagpolitiske samarbejde.

I betænkningen foreslås det, at der også skal være tale om tillidsmandsuddannelse. Vi skal sikre os, at parallelt med at der sker et erhvervsmæssigt løft på de lokale virksomheder i kraft af dansk kapital og teknisk viden, sker der også et løft med hensyn til de lokale medarbejderes arbejdsvilkår, sikkerhedsforhold, indflydelse osv.

I den forbindelse har vi med tilfredshed noteret os udvalgets forslag om, at IFU bør stramme sin deltagelse i bestyrelsesarbejdet i virksomhederne. IFU-repræsentanterne skal ikke kun følge det produktionsmæssige og det økonomiske, de skal også udnytte muligheden for på tæt hold at følge virksomhedernes politik og praksis vedrørende løn- og arbejdsforhold.

Alt i alt er det en god betænkning og en god redegørelse, og bortset fra den enkelte detalje, jeg nævnedes, kan vi tilslutte os synspunkterne fra socialdemokratiets side.

Fischer (KF):

Det danske erhvervsmæssige engagement i udviklingslandene bliver i de kommende år af stadig større betydning. Danmark har et godt renommé i udviklingslandene, og det betyder naturligvis, at danske virksomheder ikke møder så mange fordomme eller så megen politisk modstand i de enkelte u-lande. Fra det danske samfunds side må der naturligvis, i den udstrækning det er muligt, bidrages til, at vore virksomheder konkurrencemæssigt stilles i en gunstig udgangsposition, der ikke er ringere end for virksomheder i de lande, vi normalt sammenligner os med.

Vi hilser derfor den såkaldte Nyboe Andersen-betænkning om statslige støtteordninger til private kapitaloverførsler til udviklingslandene velkommen. Den er et nyttigt analyseredskab vedrørende den fremtidige kurs for danske erhvervsinvesteringer i udviklingslandene. Interessen for denne betænkning bliver naturligvis ikke mindre af, at

det er et bredt sammensat udvalg, der i enighed har afgivet betænkningen.

Det konservative folkeparti har adskillige gange i de forløbne år understreget betydningen af, at dansk erhvervsliv og danske arbejdspladser bliver bedre placeret, når det gælder samarbejdet med udviklingslandene. Vi hilser derfor med tilfredshed forslaget om, at vore virksomheder sættes i stand til bedre at konkurrere vedrørende de såkaldte blandede kreditter, som det hedder, bedre at kunne matche andres tilbud. Vi er vidende om, hvor store fordele ikke mindst firmaer fra de gamle kolonimagter på forhånd har i den tredje verden. Det ser vi kun alt for tydeligt i deres fortsat dominerende rolle for så vidt angår leverancer gennem FN og andre internationale organer.

Vi synes, det er vigtigt for eksportkreditgarantiordningen, at kravet om mindste kontraktsum nedsættes fra 20 til 10 mill. kr. Det betyder, at mindre virksomheder kan komme med og realisere et engagement, en indsats i u-landene. Det er godt, og det er udtryk for en politik, der længe har været ønsket fra det konservative folkepartis side.

I det hele taget tager vi betænkningens fornuftige linje og de afgivne tilsagn fra Danida om øget praktisk og rådgivningsmæssig hjælp til danske virksomheder som udtryk for en ny og positiv linje. Man kan godt kalde det en slags opgør med gammeldags, negative erhvervsfordomme, der har præget en del af den danske u-landsdebat. Det er en glædelig udvikling. Udenrigsministeren har på detaljeret måde redegjort for regeringens holdning til betænkningen og understreget de foreslåede administrative ændringer.

Vi tager ministerens redegørelse til efterretning som et godt udgangspunkt for det fremtidige samarbejde mellem dansk erhvervsliv og det danske samfund om vore engagementer i udviklingslandene.

Bjørn Elmquist (V):

Det, vi taler om her, er noget anderledes end vor egentlige u-landsbistand, om jeg så må sige, hvor det er staten, hvor det er det offentlige, der går ind og præger vores økonomiske bistand og vores udviklingsbistand til den tredje verden. Der er her tale om en anden statsaktivitet, som også retter sig mod erhvervslivet, og hvor vi forsøger at få er-